

PROPRIETAR-DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
LAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE

și regulamentul de a-
tecare a tarifului comer-
cial, categoria V.

Unitatea

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foale înscrise în Registrul de
Publicații al Trib. Târnava-Mică
sub Nr. 2-1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 500 Lei
Pe 6 luni . . . 280 Lei
Pentru străinătate 1000 Lei**Foale bisericicească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă**

Puterea Intunerecului

(+). *David Strauss, odrasla necredincioasă a unei nenorocite familii de pastor protestant, a tras la îndoială multe de toate. Realitatea Puterii Intunerecului însă nu s'a încumetat s'o tăgăduiască. Dimpotrivă, a mărturisit-o sus și tare, apăsând pe cuvântul că dacă existența diavolului ar fi poveste, creștinismul ar fi de prisos. „Isus Hristos — zice pomenitul necredincios — a venit să distrugă opera lui Satan. Dar dacă n'ar exista diavol, n'avea la ce să mai vină“.*

Duh al răutății, căzut din lumina pentru care fusese creat, diavolul e ura neostoiată, veșnic fremătând împotriva a tot ce pleacă dela Ziditorul a toate, ori duce la Părintele Luminilor. Urgisește în chip deosebit pe muritori, amestecul acesta de lut și de spirit, menit să strălucească odată în slăvile pierdute de el pe vecii vecilor. (Duhul Intunerecului își dă seama ce înseamnă veșnicia, care pentru pământeanul trecător prin lume e un cuvânt ce nu-l spune prea mult, fiind obișnuit să-l audă de multeori, dar fără să se oprească asupra lui încercând să-i pătrundă înțelesul). Mincinos și tatăl minciunii, pismătăreț, orgolios cum numai un spirit decăzut poate fi, și ucigaș de oameni dintru început, această Putere sinistră nu se împacă niciodată cu firea noastră. Dimpotrivă, poartă în contra ei războiul fără armistițiu și fără declarație în prealabil. (Sf. Ioan Gurădeaur).

Vor fi „înțelepți“ cari să zimbească auzind vorbindu-se de așa ceva. N'au decât s'o facă. E și aceasta una din apucăturile lui: Să-i fie tăgăduită existența. Vestitul P. Ravignan vedea într'asta cea mai genială trăsătură de șah a Lucefărului căzut. Fără să facem ca Martin Luther, căruia pretutindenea îi duhnia a duhuri necurate (a lui e afirmația: Prussia est plena daemoniis), noi credem Scripturilor și învățăturii Sfinților. Mântuitorul n'a făcut teatru de gust dubiu cu vindecarea îndrăcitului dela Cafarnaum, nici cu alungarea „legionului“ de demoni din cei doi nefericiți din laturea Gherghesenilor. Și nici sfinți ca Antonie Pustnicul, Benedict, Ignățiu de Loyola, Ioan Vianney și alții nenumărați, n'au fost copii cari să se sparie de umbre, ori nescăi visători bolnavi, buni să împuieze și capetele altora cu nălucile lor. Viața lor de luminare în Biserică și de eroi ai trăirii creștine, îi arată a fi altceva. Și dacă, cu toate acestea, ne povestesc de arătări diabolice și de războiri cu duhuri necurate, asta înseamnă că-i vorba de-o realitate teribilă, nu de-o glumă puerilă.

Plaiurile Palestinei, pe vremea Stăpânului Hristos, au fost mărturie înmărmurită unei întâmplări nemaipomenite: Mii de rămători s'au aruncat în valuri și s'au înecat, nesuferind a fi sălaș duhurilor necurate ce intra-seră în ei cu îngăduința Nazarineanului. Cre-

Cine are cârma Istoriei?

de prof. Aurel Lelufiu

Intre toate cataclismele mondiale pe care le cunoaște Istoria, actualul război este acela care a sfărmat mai mult baza conviețuirii omenești: ordinea, aducând un haos infernal de ură și sânge.

Ordinea adevărată reprezintă „gândul lui Dumnezeu transpus în lumea fapturilor“ (Lacordaire). Gândul lui Dumnezeu e Lumină, Armonie, Iubire și Pace. Cine-L urmează nu umblă în întuneric, ci are lumina vieții (Io. 8, 12).

Dar când se lucrează înafară de gândul lui Dumnezeu, deci contra lui Hristos, care este Gândul și Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, Ordinea vie și supremă în lume, în mod necesar totul se destramă, totul se dărâmă și în locul armoniei stăpânește haosul cel mai paradoxal.

Intr'adevăr, nimic mai haotic și mai paradoxal decât dramaticul război actual. Haotic și paradoxal în țelurile urmărite de beligeranții principali, în alianțele înjghebate și urzite între ei, în ura care-i devorează, în armele și metodele de luptă exterminatoare pe care le uzează, încât te întrebi dacă nu cumva omenirea își „trăește“ orele agoniei.

Acesta nu e un război comun. E ceva unic. Așa cum se desfășoară, el tinde la ruina totală a oricărei așezări divine a lumii. Deaceia, nu se poate ca sălbătăcia omenească să fie atât de exasperată iar ura atât de nimicitoare, fără să fi intrat în scenă, direct și personal, înfricoșătorul Strateg al nimicirii și al răului, a cărui definiție este: *acela care nu iubește, Satana*, cu sateliții săi.

Pământul tot parcă a căzut în posesie demoniacă. Omenirea întreagă se poate adresa torturatorilor ei, cu cuvintele Evangheliei: *acesta este ceasul vostru și puterea întunerecului*“ (Luca, 22, 53).

— În fața acestei sângeroase drame, care trebuie să fie mentalitatea și atitudinea autentic creștină?

Neutru nu poate rămânea nimeni, fiindcă pe toți i-a atins sau îi poate atinge durerea, neliniștea și groaza.

Conducătorii popoarelor fac supremele încordări pentru a smulge destinului impla-

dincioșii zilelor noastre sunt în drept să se socoată privitori la altă priveliște tragică: Belzebut, cu oștirea lui întunecată, se simte ca la el acasă în inimi de puternici ai zilei, și deacolo cârmuește — drept că vremelnic numai — mersul lucrurilor în Valea Plângerii, cu foc și cu fier pustind ceea ce pot fi pustite astfel, între timp punând căluș în gura înțelepților lui Dumnezeu.

tabil al războiului răsplata sângerărilor: biruința. Națiunile, mari și mici, trăesc într'o înfrigurare crescândă, aninându-și speranțele de sorocul foarte schimbăcios al ciocnirilor militare.

Indivizii singuratici? — După concepțiile politice, — dar mai ales după măsura intereselor, a durerilor și speranțelor proprii, — fiecare ins scrutează orizontul pentru a găsi vreun semn de ușurare, constrăindu-și din materialul servit gratis de diferitele „agenții de știri“, modul eficace de încetare a războiului și de instaurare a păcii.

Unii așteaptă „pacea“ ca pe un rezultat infalibil al încleștării decisive de proporții gigantice între forțele fizico-(chimice?) — mecanice și umane ale beligeranților. Oamenii veacului XX sunt fascinați de *tehnică!* Monștri de fier și de oțel le influențează atât de mult imaginația, încât chiar și cei cari înafară de lustrul materiei admit realitatea lumii nevăzute a Spiritului, cugetând la sorții războiului, sunt copleșiți și striviți de fantoma „superiorității“ în oameni și material a unuia sau altuia dintre beligeranți. — „Biruința va fi a celui mai puternic. Cârna Istoriei o deține forța tehnică superioară“. — *Sărmană viziune materialistă a Istoriei!*

Pentru o astfel de optică îngustă, lipsită de cuget creștin, jertfele aduse de popoarele mici, în spiritul și după gândul dreptății dumnezeiești, nu prețuesc uimic, fiindcă piticul David nu se poate măsura cu uriașul Goliat!

Alții, dorind să vadă odată sfârșită această „viață de moarte“ (când nu sunt la mijloc și josnice calcule), ajung să aprobe și să justifice cele mai înfiorătoare crime săvârșite împotriva culturii și împotriva vieților omenești nevinovate. — Atât sunt de catastrofale urmările războiului asupra logicei și bunului simț!

Dar ce este rău în sine, nu poate fi justificat de nici un scop.

Se mai găsesc în sfârșit și naivi de aceia, cari cred în imblânzirea fiarei apocaliptice a Comunismului, atribuind intenții pașnice anarhiei organizate a Sovietelor, cu care s'ar putea ajunge la o conviețuire și ajustare democratică acceptabilă! — Aceștia să citească scrisoarea enciclică a Papei Pius XI împotriva comunismului ateu! Dacă nu altceva...

— *Cine are, deci, frâna și cârma Istoriei? Cutare șef de stat sau cutare strateg? Băncile, bursele și marile uzine? Forța brută? Hazardul?*

— Nu! E așa de ușor să cazi victimă unei judecăți pripite și neîntemeiate, când rațiocinezi numai cu date omenești. Omul deslănțue furtuna războiului și caută să-i

impună legile voinței sale. Dar se'nșală. Când socotește că-și exercită mai energic controlul asupra evenimentelor și le dirijează cu certitudine spre victorie, atunci ele se subtrag direcției impuse și urmează o cale care ne apare ilogică. Par'că o forță superioară intervine și în mod imperceptibil dă Istoriei un curs neașteptat.

— „Peatra, pe care au nesocotit-o ziditorii, s'a așezat în capul unghiului; dela Domnul s'a făcut aceasta, și este minunată în ochii noștri“ (Mat. 21, 42).

Da. Ochii credinței văd că Regisorul acestei teribile drame în care ne sbatem este Hristos Domnul. Și tocmai fiindcă Rivalul său, adică al ordinei dumnezeiești în lume, Satana, folosindu-se de răutatea și prostia omenească, vrea să devină stăpânul situației după război, Hristos va cârmui astfel evenimentele încât să se simtă Prezența Lui în Istoria acestei sbuciumate omeniri. Gloria lui Hristos va străluci și „ordinea cea nouă“ va fi *Ordinea Sa vecinică*.

E adevărat că Hristos nu privește omenirea decât în lumina Răscumpărării sufletelor prin Biserica Sa. Deaceia evenimentele vor urma calea pe care El le-a trasat-o ca fiind cea mai ducătoare la mântuire.

— Dar, de ce permite Hristos atâta vărsare de sânge? Răspunsul, dat în lumina Răscumpărării, e simplu.

— Pentru că omenirea timp îndelungat a desconsiderat sângele nevinovat al lui Hristos, era necesar ca ea să-și spele vina în propriu-i sânge...

Omenirea păcătoasă găsește în cruntul măcel de azi prilejul ispășirii și-al întoarcerii la Ordinea divină, reprezentată de Biserica lui Hristos.

Intr'adevăr, numai acele neamuri pot fi mântuite, care-au ispășit cu noian de sânge abisul de păcate, și-au dat ascultare ordinei adevărate.

Dar unde se găsește doctrina și Exponentul acestei ordine? — Biserica cea adevărată trebuie să fie astăzi mai mult ca oricând „Lumina lumii“.

Cine, însă, înafară de Farul luminos și universal din Vatican, mai are o vedere lim-

pede a situației tragice a lumii, și cine altul posedă o doctrină precisă asupra mijloacelor de restaurare a ordinei creștine, decât Papa? Glasul lui Hristos vorbește prin gura lui Petru întregii omeniri. În această Biserică e prezent Hristos și acționează în lume; de aceea Porțile iadului nu vor învinge-o. Dimpotrivă, Porțile iadului nu vor învinge-o. Dimpotrivă, vom vedea la ce strălucire vor ajunge Biserica și Papalitatea, după acest război îngrozitor. Omenirea, sătulă de sânge și beznă, va căuta un liman de liniște și pace sigură. Nici un fel de „Charta“ sau „ordine nouă“ nu va găsi credit în conștiința popoarelor, fiindcă trecutul a verificat netemeinicia ordinei pur omenești. Singura *Societate a Națiunilor*, care n'are nevoie decât de arma Spiritului și a Iubirii, este *Biserica Universală*. Spre Ea îndreptează Hristos evenimentele și în Ea va găsi omenirea Pacea mult dorită.

Aceasta este mentalitatea și atitudinea genuin creștină. Privită situația prin această prismă, mai mult influențează asupra cursului „evenimentelor“ rugăciunea și viața de unire cu Hristos a credinciosului, decât geniul Strategului. Mai multă forță este în suspinul inimii creștine închinată înaintea Chivotului, decât în bombele de 2000 kg., sau în explozivul „robotului“. Mai aducătoare de biruință și pace este iubirea candidă a copilului neputincios decât ura neagră a fanaticului furios.

Glasul lui Hristos: „*În lume scârbă veți avea, dar îndrăzniți: Eu am biruit lumea*“ (Io. 16, 33), ne umple inima de mângâiere, fiindcă *El are cârma Istoriei!*

Bunele samarince. De un cârd de vreme, zilnic trece în sus pe strada noastră d-na *Deniflée* încărcată cu bunătăți pentru răniții din spital.

E greu coșul, d-na *Deniflée* mai pune jos, de odihnă. O întâmpinăm cu urări de bucurie pentru buna samarineancă, care pe lângă merindea trupească duce cu sine și împrăstie larg merindea sufletească cu conținut de vorbe pline de mângâiere, surâsuri blânde de încurajare pentru suferinzi.

— Nu sunt singură — ne spune d-na *Deniflée*. Până într'o vreme, ne-am făcut datoria cu d-na *Cherebețiu*, dela o vreme se

dedică răniților d-na *Jacodi* cu atâta gație, încât e în stare să urce și să coboară de multe ori în șir etajele spitalului. Un dorește un ou fierț, d-na *Jacodi* face știe și cât ai bate în palme e cu mâna carea dărită la căpătâiul bolnavului.

Am invitat-o pe d-na *Aldea*, care ca mine, alină durerile răniților. Ei sunt cu noi nu sunt singuri pe lume.

Și d-na *Deniflée* o ia grăbită la drum căci la spital răniții numără clipele până la sește buna samarineancă (tc).

Reuniunile Mariane

Mai marii Bisericii, când au aprobat organizarea Reun. Mariane, au ținut de dator lor să dea îndrumări conducătorilor cum să *purceadă*, ce viață să ducă, ce compo-tare trebuie să aibă, ca R. M. să fie în adere spre folosul și spre ridicarea vieții de viață spre mântuirea de dincolo și pentru a rarea Bisericii.

Conducătorii R. M. trebuie să fie de viață creștinească, și cu vorba și cu fapt Zeloși la rugăciunile de seara, dimineața, înainte de masă și după masă. Punctuoși la ascultarea sfintei liturgii „în toate duminicile și sărbătorile“, dar absolut în toate. Frecvenți cel puțin odată pe lună la *Masa Domnului*. Să fie răbdători, iertători, făcători de bine, gata de jertă pentru Domnul și de aproapele oricând. Postitori din credință pentru a-și păstra sănătatea trupului și mintii. Vorba strămoșilor: *mens sana in corpore sano*. Acestea trebuie să le deprindă în continuu. Nu e permis ca atunci când sunt contrazisă batjocoriți, amenințați să se clatine, să scadă zelul, să cadă. Să fie conștienți și stea drepti în fața răului. Să nu uite că cauza noastră e sfântă, e dreaptă, deci înainte numai înainte cu orice risc, cu orice pierdere biruința va fi a noastră, „căci cu noi este Dumnezeu“...

Conducătorii R. M. nu fac sgomot, dar nici nu se tem; nu tremură, dar nici nu cerșesc; nu le trebuie milă, dar își pretind drepturile date de Dumnezeu, nu se înspăimântă

FOIȚA „UNIRII“

Tablouri

*Din-a crugului tărie,
Se deslănțue furtună;
Norii 'n valuri se adună
Ciocnindu-se cu furie.*

*Intr'un colț de ceriu albastru,
Norii se destramă lin,
Ș'intr'un întunec plin-
Palid, schinteiază un astru.*

*Norii 'n suluri se adună
Și se risipesc în vânt,
Oblice cad pe pământ
Raze palide de lună.*

Petru Anca

O mare penitentă:

Eva Lavallière

Aș vrea să dau câteva frânturi din viața de mare penitentă a uneia dintre cele mai celebre actrițe pe care le-a avut scena modernă, *Eva Lavallière*, cu gândul de a înfățișa cetitorilor noștri o virtute față de care

lumea modernă se arată adeseori s upidă și lașă. Spre acest scop voiu întrebuița două lucrări de seamă, recent apărute în literatura franceză: „*Vie et conversion d'Eve Lavallière*“ scrisă de *Omer Englebert* și „*Le vrai visage d'Eve Lavallière*“, eșită din condeiu lui *Elie Maire*.

Eva Lavallière, după adevăratul ei nume Eugenia-Maria-Pascalina Fenoglio, s'a născut în ziua de Paști, 1 Aprilie 1866, la Toulon și fu botezată cu o săptămână mai târziu. Tatăl său, Emil Fenoglio, italian de origine, exersa meseria de croitor și era o fire aventuroasă; era bețiv, desfrânat, gelos și foarte violent față de soția sa, o franțuzoaică cu fizic frumos și fire cumpănită. Venind pe lume contra voinței părinților, Eva nu fu prea gugulită în familie; ba fu crescută chiar departe de căminul părintesc, la rudeni și apoi într'un pension pentru fetițele nimănu: *Penstonnat de Bon Secours*. Toată educația religioasă a Evei se reducea la cea primită în acest pension, unde stătu abia 15 luni de zile. Aci Eva fu bine pregătită de către călugărițe și un preot pentru prima sa sfântă Cuminecare, pe care o făcu cu evlavie în ziua de 20 Iunie 1878, și care va rămâne neuitată toată viața sa. Părăsind pensionul și reîntorcându-se în familie, Eva părăsi și viața creștinească. In-cetul cu incetul își uită catehismul. Apucă pe o cale de multe și mari mizerii sufletești

și trupești. Viața în familie nu-i procură nici o bucurie, nici o fericire; dimpotrivă certele violente ce se iscau zilnic între părinți o fă-cură nu odată să-și ia lumea în cap.

O groaznică tragedie se abătu asupra familiei Evei în ziua de 16 Martie 1884. Croitorul se duse să-și vadă soția fugită din fața brutalităților lui, la Perpignan, unde închiriasse o modestă căsuță și trăia cu tinerica Eva, din munca brațelor. Soția îl primi cât se poate de plăcut, uitând toate suferințele de mai înainte. Așezându-se la masă, bruta se luă din nou la ceartă cu soția. Intr'un moment de furie, scoase revolverul și trase două focuri asupra femeii care se răsturnă la pământ într'un lac de sânge; se întoarse apoi spre Eva, cu gândul de a ucide și pe ea, dar după o clipă de răzgândire: să o „lăsăm să trăiască!“, își întoarse revolverul spre sine descărcându-și-l în cap... Eva rămase singură pe lume; avea deja 18 ani; era fiica nimănu. Se duse când la o rudenie, când la alta... Neliniștită și rătăcitoare din fire ca și tatăl său, nu odată se cugetase să-și pună capet zilelor. Intră într'un atelier de croitorie, dar nu stătu mult acolo. Simțind o deosebită chemara spre teatru, intră într'o trupă de provincie ce juca prin orașelele din sudul Franței, obținând succese foarte frumoase, căci Eva se bucura de foarte multe daruri naturale cerute de scenă. Ajunse la Paris.

de sbieretul mulțimii, dar își ridică cuvântul pentru dreptate.

Conducătorii R. M. trebuie să se roage și să lupte. Să se roage și să lucreze. Creștini conștienți trebuie să fie cei puși în fruntea R. M. Aceasta trebuie să și-o manifesteze și în afară. Sacra Congregație, prin care vorbește de obicei sf. Părinte, publică câteva îndrumări pentru toți credincioșii creștini, cu atât mai ales pentru conducătorii Reuniunilor Mariane. Imi permit să reproduc câteva din aceste îndrumări foarte importante mai ales că la noi, R. M. sunt conduse de către femei.

1. „Femeile și fetele catolice sunt datoare sub păcat să fie îmbrăcate în mod cinstit și cuviincios atât acasă cât și pe stradă și mai ales când merg la biserică, fie ca să se roage, fie ca să primească sfințele sacramente“.

2. „Orice femeie sau fată catolică să poarte bluză cu mâneci lungi. Bluzele să fie închise în față și la spate, încât să nu se lase descoperit nimic, în afară de gât“.

3. „Rochiile să se coboare, în regulă generală, până aproape de glesne sau măcar până la jumătatea pulpelor. În asemenea cazuri să se poarte ciorapi de culoare și ne-transparenti“.

4. „Bluzele și rochiile să fie destul de largi ca să nu scoată în relief formele corpului“.

5. „Nici bluzele, nici rochiile să nu fie prea subțiri și transparente, așa ca să nu se vadă corpul sau părți ale corpului prin ele“. Așa poruncește Capul Bisericii femeilor creștine. În locul prim conducătoarelor Reun. Mariane le sună aceste îndrumări.

Biserica creștină totdeauna a cerut modestie și bunăcuviință tuturor creștinilor, cu atât mai ales cere aceste conducătorilor R. M. Sf. Pavel în epistola I către Timoteiu 2 poruncește: „Voesc ca femeile cu podoabă de cinste, cu sfială și bunăcuviință să se împodobească. Nu cu impletirea părului, au cu aur, au cu mărgăritare, au cu haine scumpe, ci cu fapte bune, pecum se cuvine femeilor celor ce mărturisesc că se tem de Dumnezeu“. Dacă modeste trebuie să fie creștinește

toate, cu atât mai ales nu se cuvine conducătoarelor R. M. a-și pierde timpul scump al lui Dumnezeu la coafori pentru aranjarea părului, incondeierea sprâncenelor, boirea o brajilor, ungerea buzelor cu sânge, ascuțirea unghiilor în forme de ghiare și vopsirea lor în roșu, de par a fi implantate în sânge proaspăt.

Chiar în Legea veche a spus Dumnezeu să nu fim mândri, ci smeriți și că pedepsește pe cei și pe celea mândre. „Fiindcă fiicele Sionului sunt mândre și umblă țanțoșe și cu priviri galeșe și cu pași alintați și zângănind lântuțele dela picioarele lor, Domnul va pleșuvi cosița ficelilor Sionului și va desvăli goliciunea lor. În ziua aceea va lua Domnul toate podoabele: inelele, sorii, lunișoarele, cerceii, brățările, vălurile, turbanele, brăiele, miresmele, talismanele, inelele, . . . (Isaia cap 3, 16-20). — „Trufia este începutul și izvorul tuturor păcatelor (Sirach 10, 13). „Că în foc se lămurește aurul, iar oamenii cei primiți de Domnul în cuptorul modestiei“. (Sirach 2, 15). „Cu cât ești mai mare cu atât mai mult smereste-te și înaintea Domnului vei afla har“. (Sirach 3, 18).

Smerenia Preacuratei Vergure Maria a învrednicit-o de a fost aleasă Mamă a Domnului.

În adevăr Preacurata Vergură Maria, patroana R. Mariane, a deprins toate virtuțile, îndeosebi a fost smerită și modestă. „Mărește suflete al meu pe Domnul, că a căutat spre smerenia servitoarei sale“, a spus Preacurata Maria, cum cetim la Luca 1, 46. Modestia este izvorul, temelia și rădăcina tuturor virtuților. De aceea Domnul Hristos ne-a spus limpede tuturor: „Învățați dela mine, că blând sunt și smerit cu inima“ (Mat. 11, 29).

Deci dacă nu se cuvine nici unui creștin sau creștină să fie trufași, cu atât mai ales nu se permite membrilor Reun. Mariane și conducătorilor lor.

Azi când trăim la o răspântie a vremii, să înființăm cât mai multe R. M., care să fie conduse în spiritul arătat de Biserică și să fim siguri că Maica Domnului ne va ajuta, ne va izbăvi de noianul relelor cari s'au abătut deasupra capetelor noastre.

Iuliu Căpâlnian

Sindicatul Presei Române din Ardeal și Banat a ținut, în ziua de S. Petru, o adunare generală extraordinară, în sala teatrului „Caragiale“ din Alba-Iulia, pentru a-și fixa atitudinea față de noua lege a presei.

În atmosferă de înaltă simțire românească și îngrijorare patriotică, discuțiuni temeinice au pus în lumină toate aspectele și perspectivele deschise de recenta reglementare a profesiunii de ziarist, ajungându-se la concluziuni unanime, care fac cinste celei mai vechi organizațiuni de presă românească. S'a decis ca, într'un memoriu documentat, să se ceară celor în drept o seamă de schimbări în dispozițiile legii, pentruca ea să poată fi cu adevărat folositoare.

Trebuie păstrată, înainte de toate, neatinșă ființa Sindicatului Presei Române din Ardeal și Banat. Nu numai trecutul îi dă drept la viață, ci și grija de viitor, în care el va putea avea un rost deosebit de important. — Dacă totuși nu s'ar putea salva existența Sindicatului în forma lui actuală, s'a decis ca el să-și continue activitatea în formele sale inițiale, ca „Fundațiunea Dr. I. Mihu“, având ca misiune promovarea tuturor intereselor de presă și cultură din Ardeal. Se speră că, în această formă, el se va putea bucura de același tratament care se acordă de către Guvern recentei „Fundațiuni a Argeșului“. — Pentru ocrotirea intereselor Sindicatului s'a constituit un *Comitet Patronal*, compus din membrii săi de onoare, sub președinția celor două căpetenii din Ardeal a Bisericilor naționale: II. PP. SS. LL. Valeriu Traian Frențiu și Dr. Ioan Bălan, și a dlui Iuliu Maniu, f. primministru.

S'a constatat apoi, că *preoții* au fost și sunt element esențial în presa ardeleană; în consecință ei nu trebuie și nu pot fi excluși din Colegiul zariștilor. — În urmă, se va cere pe seama organizației presei autonomia corespunzătoare; punerea ei sub tutela administrației nu corespunde nici cu demnitatea ce trebuie să i se respecte, nici cu scopul urmărit de legiuitor.

Suntem convinși că justele dorinți ale Sindicatului Presei ardelenene vor găsi largă

Acți făcu cunoștință cu un maestru de dans, care o introduse la *Variétés*, în 1889, și unde se impuse repede atât măestrilor cât și publicului prin felul său extraordinar de elegant de a se prezenta pe scenă. Eva puse mâna în același timp și pe un salariu frumos, ce o punea la adăpost de orice grijă a zilei. Zi de zi Varieteul era tot mai mult asaltat de public, din cauza Evei. Tot Parisul monden voia să vadă pe Eva Lavallière jucând. Eva culegea cele mai frenetice aplauze ce s'au pomenit cândva într'un teatru din Paris și în același timp aducea stăpânilor încasări fabuloase. Eva începu deci să cunoască zile de o rară glorie, dar ... și de grele păcate... Ea avea darul de a electriza spectatorii și de a capta admirația celor mari, a regilor și a prinților. Regele Eduard al Angliei, regele Alfons al Spaniei, regele Portugaliei, prințul Henric de Bavaria și alții mulți de tot, se duseră uneori la Paris numai pentru a vedea și auzi pe Eva Lavallière pe scena Varieteului, ducându-i cele mai fabuloase cadouri. Diamantele și perlele cele mai superbe împodobeau capul, gâtul și brațele Evei. Rară femeie din înalta aristocrație apuseană avea bijuterii mai prințiare, dantele mai somptuoase, blănuri mai scumpe, mobile mai prețioase decât ea. Locuia când într'un hotel-lux de pe Champs-Élysées, când de pe rue Rivoli, cu un personal de serviciu stilat, cu trăsura cu patru cai și mai târziu cu limuzină

extra-lux, la scară. Prinți și regi se aruncau la picioarele ei și o adorau ca pe un idol.

Dar această glorie pe care o invidiau atât de mult, nu era în realitate decât deșertăciunea deșertăciunilor. Luxul în care trăia Eva nu era o fericire, ci o existență dintre cele mai stupide... Sufletul Evei se dorea după altceva, — după ceva ce nu-i putea să-i dea nici regele Eduard, nici prințul Henric, nici ambasadorul cutare. — Însăpăimântată de mizeria lăuntrică în care o duse luxul nebun și adorația prinților nebuni, Eva părăsi totul și se grăbi spre valurile Senei pentru a-și pune capet vieții. Dacă nu-și execută planul, meritul este al unui muncitor pescar care-i zise: „Ei, doamnă, nu glumi! Ce vrei? Cu o haină de mătăasă așa de fină și cu o blană așa de scumpă ca a Dtale, ce-ți mai lipsește pentru a fi fericită?“

— „Da, de fapt am tot ce-mi trebuie pentru a fi fericită și cu toate acestea sunt cea mai nefericită dintre femei“, ripostă ea, gândindu-se la păcatele săvârșite din cauza „gloriei“ și luxului ce-i dădu teatrul și pentru care o chinuia conștiința. Se cugeta mai ales la fiica sa Jeanne Louveau, căreia îi dăduse viață între mari păcate, în anul 1895...

Anii se scurseră repede.. Era prin 1910. Eva atinse într'adevăr zenitul celebrității. Dar ce este gloria pe care ți-o dă această lume deșartă? „În mijlocul celor mai mari

succese ale mele, scria ea mai târziu, ducem de pe scenă o tristeță adâncă. Uneori plângeam. Mi-se părea că un glas tainic mă urmărea: Eva, tu nu ești făcută pentru așa ceva!... Câteodată disperam încât eram pe cale de a mă sinucide... Gloria, succesele și toate satisfacțiile vieții le avusem. Toate mi-au lăsat însă un gol mare în suflet. Deșertăciunea deșertăciunilor...!“

Atunci când Parisul o aplauda mai frenetic, atunci se cugetă Eva să se convertească, să se reîntoarcă la viața fericită pe care a dus-o între zidurile pensionatului Bon-Secours. Atunci îi reveni în minte multe din lecțiile de religie ce le primi dela duhovnicul pensionului în vederea primei sale sfințe Cuminecări. Dar nu odată a căutat să înnăbușe aceste chemări ale grației, ca și odinioară descreeratul reformator dela Würtemberg...

În 1911, Eva se îmbolnăvi greu. I-se făcu chiar și o intervenție chirurgicală, fiind adăpostită în clinica unor călugărițe. Atunci începu ea să se cugete mai serios asupra scopului vieții sale și să se apropie puțin de Dumnezeu, dar lumea cu luxul și cu deșertăciunile sale o atrase din nou în ghiarele sale, ce e drept nu pentru mult timp.

În 1917, pe la finea lui Mai, însoțită de Leona, o tânără belgiană refugiată la Paris și luată lângă sine, apucă drumul spre Tours

înțelegere la Ministerul Propagandei, ele reprezentând contribuțiuni reale la îmbunătățirea legii pe care cu toții o dorim cât mai bună cu putință.

Lupta României pentru Europa. În făptuirile, precum și jertfele în vieți omenești și în bunuri materiale aduse de Țara noastră în lupta ce o purtăm cu Sovietia satrapului Stalin sunt judecate just de d. *Ant. I. Kozisek*, primredactor la ziarul ceh *Poledni List*, în care după cum reține *Centropress* (25 VI 44), scrie între altele, și cele ce urmează:

„In aprecierea meritelor națiunilor europene în lupta contra bolșevismului, trebuie este relevat în primul rând eroismul României, care, alături de Germania, aduce cea mai mare jertfă pentru restul Europei.

În anul 1941 am fost cu primul grup de jurnaliști în Transnistria. Dela Odesa și până la Chișinău am trecut printr'un teritoriu care aparținuse bolșevicilor și a fost recucerit de România. Această călătorie nu poate fi uitată. Îndeosebi impresiile din Basarabia nu pot fi uitate. O provincie care a trăit ca în iad în cele câteva luni de administrație bolșevică.

După fuga bolșevicilor aproape întreg Chișinăul a fost ars, centrul orașului transformat în ruine și tot astfel arăta peste tot până la fostele frontiere ale Sovietelor la Tiraspol. Acolo m'am întâlnit cu Guvernatorul Transnistriei, dl prof. Alexianu. Am putut să-mi fac o idee de marile planuri ale României, în ce privește bogata țară, insuficient exploatată mai ales din punct de vedere agricol. Populațiunea dădea ascultare administrației românești și era antibolșevică din convingere.

De ce soartă a fost lovită populația basarabeană din Transnistria ne putem ușor închipui. Prin ce groază va trece populația din Bucovina și restul Basarabiei, știm. Și totuși România suportă toate rănile cu bravură și cu încrederea fermă într'o victorie finală în lupta contra sălbătăciei răsăritene. România a fost doar întotdeauna un bastion de care s'a sfârmat presiunea rusească spre Europa de Sud-Est“.

stabilindu-se în castelul de la *Porcherie*, pentru vreo trei ani, cu gândul de a se recrea după treizeci de ani de teatru și de surmenaj. Aci făcu cunoștință cu preotul *Chasteigner*, care trebuia să joace un rol mare în viața ei spirituală. De fapt, Eva nu mai practicase religia de când eșise din pension, dar se ocupa intens cu spiritismul. Păr. *Chasteigner* îi dovedi cât de illogică și stupidă îi este purtarea, dând cult diavolului și nu lui Dumnezeu. Eva înțelese exhortațiile Părintelui și atinsă și de grație, se hotărî să părăsească deșertăciunile lumii și să se reîntoarcă la viața creștinească. Timp de mai multe săptămâni se pregăti prin aspră penitență pentru a doua cuminecare a vieții sale. În ziua de 19 Iunie, îmbrăcată în haină neagră, se spovedi, ascultă sfânta liturghie cu o evlavie profundă și se cuminecă; această zi o socoti ea de adevărata dată a convertirii sale. Tot atunci duse la prima sfântă cuminecare și pe fidela sa însoțitoare Leona, după ce aceasta învățase temeinic catehismul. Se duse apoi, Eva, la Varieteteu și-și luă rămas bun dela scenă, dela prietene și dela lume, spunându-le că s'a hotărît să nu mai trăiască nici o clipă pentru lume.

Nu stătu mult nici la castelul dela *Porcherie*, luând calea spre *Lourdes*, această

Știri mărunte

Vaticanul îngrijorat pentru Roma. Amăsurat unei știri din Lisabona, publicată de o gazetă din Stockholm, la Vatican, în momentele de față, ar domni o foarte mare îngrijorare pentru faptul că Aliații se slujesc de Roma, din ce în ce mai mult, drept centru de aprovizionare a trupelor lor. Secretarul de Stat al Vaticanului se spune că ar și fi atras atenția statului major aliat asupra făgăduinței generalului Eisenhower, cât și a dd. *Rossvelt* și *Churchill*, că nu vor transforma Roma în bază militară.

Popasuri întremătoare. La sărbătoarea Sf. Petru și Pavel, credincioșii noștri din Micăsasa, unde a ostenit o viață întreagă Păr. prot. onor. D. Boariu, au avut în mijlocul lor pe Păr. canonic *Ion Moldovanu*. La sf. Liturgie, la care a cântat corul format în mare parte din funcționarii P. T. T. iști evacuați dela București — condus de Păr. Șt. Crișanu, preotul local — mulți credincioși s'au apropiat de Sf. Taine. Păr. Canonic mănecând dela întrebarea: „Cine mă zic oamenii că sunt?“ a vorbit despre Isus Hristos. — Duminecă 2 Iulie aceiași credincioși din Micăsasa s'au consacrat Inimei preasfinte a Preacuratei ca să-i păzească de urgia războiului. Actul consacării l-a săvârșit Păr. Dr. *Simion Crișanu*.

Legea războiului este mai tare decât toate considerentele de ordin cultural și sentimental. La noi, de ex. a încetat glasul clopotelor, care pe viitor nu vor mai chema la rugăciune, ci vor fi simple semnale de alarmă în primejdii aeriene. În Germania s'au rechiziționat toate țevile de orgă din biserici, măsură pe care o aplicase încă și Austria în războiul trecut. Metalul din ele este necesar la construcția avioanelor. — Dura lex!

Semnul încrederii în mai bine. În 1940, când a intrat Italia în războiu, cei patru cai de bronz ai bisericii Sf. Marcu din Veneția — aduși de venețieni cu multe veacuri înainte din Constantinopol — au fost coborâți de pe biserică și duși la loc mai sigur, în interiorul țării. Acum, precum scriu gazetele, au fost readuși în oraș. Odată cu acest monument unic au fost readuse și toate operele de artă care, spre a fi ferite de bombardamente, fuseseră duse și ele din Veneția.

Locale. Dumineca a cincea după Rusalii, va predica în catedrală păr. *Liviu T. Chinezu*, rectorul Academiei Teologice.

Războiul dus de tehnicieni. În cadrele unei intruniri naționaliste dela Berlin, a vorbit și Führerul. Între altele, a spus și următoarele: „Acest războiu nu este numai un războiu purtat de soldați,

ci mai ales un războiu dus de tehnicieni. Invențiile tehnice i-au dat acest caracter încă dela începutul lui. În cursul războiului inamicul a putut să tragă învățăminte din experiențele noastre, fără ca în unele domenii să fi putut să ne ajungă. Însă în alte domenii el a putut momentan să ne întrecă“. Cu toate acestea Führerul crede în inventivitatea spiritului german, care va isbuti să restabilească echilibrul tehnic, când se va îndrepta și cărma acestui războiu.

Nou val de invazie? Cercurile militare din Berlin, după cât știe agenția Rador (5. VI. 44), pe baza observațiilor făcute, țin de probabilitatea punerii în acțiune a unui nou val de invazie, într'un alt loc. Luptele ce ar urma să aibă loc, ar trebui să ia și ele caracteristica marelui bătălii pentru Franța.

Extradarea emigranților ruși din Italia. După cum s'a anunțat, cabinetul Bonomi a hotărât să extradeze Uniunii Sovietice pe cei 30.000 de emigranți ruși care trăiesc în Italia de sud, pentru a fi pedepsiți pentru „crimele lor“. Un ziar din Italia de sud anunță că Vaticanul a făcut o intervenție diplomatică în această chestiune. Cardinalul secretar de stat, Maglione, a arătat reprezentanților Marelui Britanii și Statelor Unite că o acțiune ca aceasta reprezintă „o nemaipomenită încălcare a dreptului“. Se pare că cererea lui Maglione a fost respinsă. Ambii diplomați au dat să se înțeleagă, în numele guvernului lor, că nu le stă în putință să cerceteze o convenție încheiată între „un guvern constituțional al Italiei și Uniunea Sovietică“, din punct de vedere al dreptului sau al valabilității în sensul dreptului omului.

L. Rebreanu în limba spaniolă. Romanul d. *Liviu Rebreanu*, *Ciuleandra*, a fost scos, de editura „Ayma“ din Barcelona, în l. spaniolă. Talmăcirea e făcută de dna *Camila Reis*. — Aceeași editură se spune că va publica în curând și alte opere de ale dd. Rebreanu și Sadoveanu.

Consultații gratuite pentru copiii mici. Mortalitatea infantilă în România e mai mare decât în oricare altă țară din Europa. Ea este una din cele mai dureroase rane de care sângerează trupul neamului nostru. De aceea nu putem decât să ne bucurăm de dispoziția recentă a Ministerului Sănătății, care trimite medici specialiști în puericultură să cerceteze regulat toate centrele județene, spre a îngriji copiii bolnavi și a da îndrumări pentru buna creștere a celor sănătoși. — Misiunea aceasta o împlinește la Blaj dl. Dr. *Victor Munteanu*, șef de lucrări la clinica de copii mici din Sibiu, care vine în acest scop tot la două săptămâni și dă consultații gratuite Sâmbăta și Dumineca între orele 9—11 dimineața, la Dispensarul Serviciului medical al orașului, str. Timotei Cipariu Nr. 21.

Mulțumită publică. Credinciosul parohiei noastre *Sâncel*, d. profesor *Teodor Seiccanu* dela liceul comercial de băieți din Blaj, a dăruit bisericii noastre o frumoasă cruce pentru altar și două vase de metal pentru sf. mir și oleul binecuvântat, argintate, ca și crucea, și costând unsprezece mii de Lei. Pentru această danie maritimă Curatorul bisericesc din Sâncel ține să-i exprime calde mulțumiri. — Gh. Gânța, paroh.

† **Ana Dr. Cigăreanu n. Coman**, soția dlui Dr. *Liviu Cigăreanu* notar public în Timișoara, a trecut la cele veșnice în 2 Iulie, în anul 64 al etății sale și a fost înmormântată în mormântul familiar din Turda în 5 Iulie c. — Fie-i partea cu dreptul!

Direcțiunea școlii normale române-unite de învățatori din Blaj

Anunț

Direcțiunea acestei școli roagă respectuos pe colegii învățatori, rude, prieteni și cunoscuți ai învățătorilor absolvenți ai școlii noastre, morți pe câmpurile de luptă ale Războiului Sfânt de Reîntregire, să binevoiască a ne trimite date biografice și o fotografie a acestora, în vederea publicării lor în enuarul școlii noastre ce va apare încurând, ca un semn de omagiu și recunoștință pentru suprema lor jertfă și ca pildă să fie tuturor generațiilor de învățatori de azi și de mâine. Se va nota, în cadrul acestor schițe biografice, toată activitatea dascălească și faptele lor de arme. Tuturor colaboratorilor, cele mai calde și sincere mulțumiri. — Ziarele și gazetele sunt rugate a reproduce acest anunț.

Direcțiunea Școlii.

preafrumoasă cetate mariană, căutând acolo și aflând o zonă de tăcere evlavioasă spre a se separa de lume și de trecutul ei sgomotos. Aci se afla într'un mediu ce-i convenea mult. Se dădu unei penitențe cât se poate de aspre spre a-și ispăși păcatele comise atunci când se credea în culmea gloriei. Se hotărî să îmbrățișeze viața monahală pentru a se putea fixa pentru totdeauna în penitența și rugăciune. Bătu deci pe la ușa multor mănăstiri cu viață aspră, pe la carmelitele din Lourdes, Lisieux, și altele, dar nicăiri celebra stea parisiană nu fu agreată. . .

Neputând intra într'o mănăstire, Eva se făcu terțiară franciscană în ziua de 19 Sept. 1920. Din acea zi, Sărăcuțul din Assisi deveni alături de sf. Iosif, sfântul ei de predicție. Li citia și medita viața, se delecta în *Fioretti*; medita asupra sfintei Evanghelii și mai ales asupra Patimilor Domnului. Ca și sf. Francisc, ea se lăpădă de toate deșertăciunile lumii, alipindu-se cu entuziasm numai de operele create de bunătatea divină. Nimic nu-i convenea mai bine frții sale și exigențelor temperamentului ei de artistă ca și această viață simplă și austeră franciscană.

(Va urma)

Prof. Ioan Vultur